

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **M. B.**, zastoupené JUDr. Milošem Slabým, advokátem se sídlem Nádražní 9, Mohelnice, proti žalované **Policii ČR Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalované ze dne 19. 7. 2005, č.j. SCPP-364-9/P-2005, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ca 216/2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2007, č. j. 6 Ca 216/2005 - 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím svého ředitele ze dne 19. 7. 2005, č.j. SCPP-364-9/P-2005, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila jí napadené rozhodnutí ředitele Policie ČR Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava ze dne 22. 3. 2005, č.j. SCPP-397/OV-2005 (dále jen „ředitel oblastního ředitelství Police ČR“), kterým byla podle § 155 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“; s účinností od 1. 1. 2007 zrušen a nahrazen zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů – pozn. soudu) za použití § 256 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (s účinností od 1. 1. 2007 zrušen a nahrazen zákonem č. 262/2006 Sb., zákoníkem práce – pozn. soudu) zamítnuta žádost žalobkyně o výplatu úroků z prodlení.

Ředitel oblastního ředitelství Policie ČR v zamítavém rozhodnutí ze dne 22. 3. 2005, č.j. SCPP-397/OV-2005, uvedl, že zproštění výkonu služby žalobkyně bylo ukončeno jeho rozhodnutím ve věcech služebního poměru ze dne 11. 2. 2004, č. 200/2004, dnem 11. 2. 2004. Jeho dalším rozhodnutím ve věcech služebního poměru ze dne 16. 2. 2004, č. 201, bylo stanoveno doplatit žalobkyni služební příjem za dobu zproštění výkonu služby, včetně všech náležitostí vyplývajících ze služebního poměru, za dobu, po kterou jí byl služební příjem krácen, a to ve výši 40% služebního příjmu za dobu od 4. 1. 2001 do 11. 2. 2004. Doplatek služebního příjmu za dobu zproštění výkonu služby byl žalobkyni vyplacen v nejbližším výplatním termínu, tj. dne 15. 3. 2004, čímž byl naplněn § 27 odst. 4 zákona o služebním poměru. Ředitel oblastního ředitelství Policie ČR uzavřel, že se nelze domáhat úroků z prodlení s tím, že nebyl uspokojen nárok druhého účastníka pracovněprávního vztahu podle § 256 odst. 1 zákoníku práce, neboť nárok žalobkyně na doplatek rozdílu služebního příjmu byl uspokojen neprodleně po nabytí právní moci jeho rozhodnutí ze dne 16. 2. 2004, č. 201, o doplacení rozdílu, o který byl její služební příjem zkrácen za dobu od 4. 1. 2004 do 11. 2. 2004.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ředitel žalované nepřisvědčil stěžejní odvolací námitce žalobkyně, že v případě zproštění výkonu služby, které se později ukázalo jako nedůvodné, je třeba dorovnat mzdu tak, jako by k žádnému zproštění výkonu služby nedošlo, což by mělo zahrnovat i úroky z prodlení za dobu od splatnosti jednotlivých výplat do jejich skutečného dorovnání, tedy za dobu, po kterou část svého služebního příjmu, na který má nárok, neměla k dispozici. Žalobkyně dále namítala, že podle § 27 odst. 4 zákona o služebním poměru jí měl být nedoplatek doplacen po skončení zproštění výkonu služby, což se však stalo až dne 15. 3. 2004, přičemž zproštění výkonu služby v její případě skončilo dne 11. 2. 2004. Ředitel žalované uvedl, že rozhodnutí ředitele oblastního ředitelství Policie ČR bylo vydáno v souladu se zákonem o služebním poměru, přičemž jeho výrok je dostatečně odůvodněn. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se ředitel žalované vypořádal i s námitkou nesprávného doručení, které bylo napraveno dne 25. 5. 2005. K námitce žalobkyně, že jí nebyly přiznány a vyplaceny úroky z prodlení, se ředitel žalované obsáhle vyjádřil. Poukázal na smysl institutu zproštění výkonu služby podle § 27 zákona o služebním poměru; uvedl podmínky, za kterých může dojít ke zproštění výkonu služby a kdy se zproštění výkonu služby ukončí. V posuzované věci konstatoval, že k ukončení zproštění výkonu služby u žalobkyně došlo ke dni 11. 2. 2004. Podle § 27 odst. 4 zákona o služebním poměru skončí-li zproštění výkonu služby, doplatí se policistovi rozdíl, o který byl jeho služební příjem zkrácen, nejde-li o vymezené výjimky. Ředitel žalované zdůraznil, že v daném případě se jednalo o 40% služebního příjmu, ovšem bez nároku na vyplacení úroků z prodlení, neboť tato skutečnost v zákoně o služebním poměru, ani v jiném právním předpise není uvedena. Námitka žalobkyně proto nemá oporu v zákoně. Vypořádal se rovněž i s požadavkem žalobkyně na úhradu úroků z prodlení od 12. 2. 2004 do 14. 3. 2004, kdy jí dorovnání bylo vyplaceno až 15. 3. 2004, přičemž s ohledem na § 27 odst. 4 zákona o služebním poměru k dorovnání podle žalobkyně mělo dojít ihned po skončení zproštění výkonu služby. K tomu ředitel žalované v rozhodnutí sdělil, že při doplácení rozdílu služebního příjmu po ukončení zproštění výkonu služby je třeba s ohledem na § 24 písm. a) zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 143/1992 Sb.“), s touto částí služebního příjmu nakládat jako s platem podle zákona č. 143/1992 Sb., přičemž jeho § 16 odst. 1 stanoví, že plat je splatný po vykonání práce, a to nejpozději v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém vznikl zaměstnanci nárok na plat nebo některou jeho složku. Ředitel žalované proto v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pokud byl žalobkyni rozdíl doplacen dne 15. 3. 2004, když zproštění

výkonu služby bylo ukončeno dnem 11. 2. 2004, jednalo se o postup, který byl v souladu s právními předpisy, neboť doplatek rozdílu byl splatný v průběhu měsíce března 2004, a byl uskutečněn ve výplatním termínu stanoveným zaměstnavatelem – nařízením Ministerstva vnitra č. 8/2001, kterým se určuje termín výplaty služebních příjmů. S ohledem na tyto skutečnosti uzavřel, že teprve pokud by ve výplatním termínu nevyplatil žalobkyni příslušný rozdíl, ocitl by se v prodlení, s čímž je spojena povinnost uhradit též úroky z prodlení. Proto odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí ředitele oblastního ředitelství Policie ČR ze dne 22. 3. 2005, č.j. SCPP-397/OV/2005, potvrdil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 2. 2007, č. j. 6 Ca 216/2005 - 40, žalobu žalobkyně proti tomuto rozhodnutí ředitele žalované zamítl. Soud ve svém odůvodnění uvedl, že příslušný služební funkcionář shledal, že u žalobkyně byly dne 3. 1. 2001 splněny podmínky pro použití institutu zproštění výkonu služby. Po dobu, kdy byla žalobkyně zproštěna výkonu služby jí byl vyplácen služební příjem ve výši 60% podle § 27 odst. 3 zákona o služebním poměru. Snížená část služebního příjmu jí byla vyplácena v pravidelných výplatních termínech stanovených podle § 16 odst. 1 a 2 zákona č. 143/1992 Sb. a nařízení Ministerstva vnitra č. 8/2001. Zproštění výkonu služby bylo ukončeno rozhodnutím ředitele oblastního ředitelství Policie ČR ze dne 11. 2. 2004, č. 200/2004. Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, podle níž mají být žalobkyni vyplaceny též úroky z prodlení za období od 4. 1. 2001 do 11. 2. 2004, neboť při doplatku služebního příjmu podle § 27 odst. 4 zákona o služebním poměru je třeba vycházet z toho, že služební příjem jí měl být vyplácen v plné výši vždy v příslušném výplatním termínu vztahujícím se k jednotlivým měsícům, neboť se ukázalo, že zproštění výkonu služby nebylo důvodné. K tomu soud dodal, že podle § 27 odst. 4 zákona o služebním poměru se rozdíl mezi vyplacenou částí služebního příjmu a výší služebního příjmu, který by policistovi náležel při skutečném výkonu služby, se doplatí poté, kdy skončí zproštění výkonu služby. Soud nevzal za rozhodné, že žalobkyně byla v trestním řízení zproštěna obžaloby. Rozhodující je rozhodnutí o zproštění výkonu služby, které vycházelo z vedení trestního řízení proti žalobkyni, přičemž bezprostředně poté, kdy důvody ke zproštění pominuly, bylo zproštění ukončeno. Soud uvedl, že po dobu zproštění žalobkyně službu fakticky nevykonávala a byla jí vyplácena část služebního příjmu podle § 27 odst. 3 zákona o služebním poměru. Ukončením tohoto režimu žalobkyni nevznikl nárok na výplatu úroků. Soud odkázal na skutečnost, že v institutu zproštění výkonu služby se projevují specifika služebního poměru. Po dobu, kdy byla žalobkyně zproštěna výkonu služby, náležel jí pouze nárok na výplatu služebního příjmu zkráceného podle § 27 odst. 3 zákona o služebním poměru. Nárok na jeho doplatek vznikl až ukončením zproštění výkonu služby. Podle soudu proto nemohlo dojít k prodlení a nárok na výplatu úroku z prodlení za dobu zproštění výkonu služby nemohl žalobkyni vzniknout. Soud dále uzavřel, že doplatek byl žalobkyni vyplacen včas, tedy v nejbližším výplatním termínu poté, kdy jí nárok na výplatu rozdílu vznikl. Proto ani v tomto případě se žalovaná nedostala do prodlení, které by odůvodňovalo vyplacení úroků. Ze všech těchto důvodů proto soud žalobu žalobkyně jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) nesprávnost právních závěrů Městského soudu v Praze, podle nichž nenastalo prodlení s výplatou části služebního příjmu. Uvedla, že se soud nezabýval jejími argumenty ohledně nutnosti aplikace vybraných ustanovení zákoníku práce podle § 155 zákona o služebním poměru a promítnutí skutkových okolností případu do ústavněprávního kontextu. Stěžovatelka vyjádřila domněnku, že i když § 27 zákona o služebním poměru výslovně nestanoví, že kromě nevyplacené části platu za dobu zproštění výkonu služby, je třeba vyplatit též úroky z prodlení z nevyplacené části platu za dobu výplaty kráceného služebního příjmu, nelze absenci

takového ustanovení vykládat k její tíži tak, že nárok na výplatu úroků z prodlení jí nenáleží. Nebyl zohledněn § 16 zákona č. 143/1992 Sb., podle něhož je plat splatný vždy po vykonání práce. Podle stěžovatelky nárok na plat vzniká a stává se splatným vykonáním práce v jednotlivých měsících, na čemž nic nemění skutečnost, že byla dočasně zproštěna výkonu služby. Zdůraznila, že „*ex lege nedošlo k odložení splatnosti části platu, že tedy nastalo prodlení zaměstnavatele*“. Dodala, že nebyl vůbec aplikován § 256 zákoníku práce.

V kasační stížnosti stěžovatelka dále uvedla, že považuje pravomocná rozhodnutí trestních soudů, v nichž bylo vysloveno, že se nedopustila trestných činů, když pro podezření z jejich spáchání, byla dočasně zproštěna výkonu služby, za deklaraci nezákonnosti nejen usnesení o zahájení trestního stíhání, ale i souvisejícího rozhodnutí, kterým byla zproštěna výkonu služby, v důsledku čehož jí byl krácen služební příjem. Závěrem podotkla, že vyloučením subsidiární aplikace zákoníku práce a jeho § 256, kdy jí nárok na výplatu úroků z prodlení nenáleží, dochází k zásahu do jejích ústavně zaručených majetkových práv a je tak popíráno její právo obrany proti nezákonnému rozhodnutí státu. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2007, č. j. 6 Ca 216/2005 - 40, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná prostřednictvím svého ředitele ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že s vysloveným názorem soudu se plně ztotožňuje. Ředitel konstatoval důvody, pro které může být policista zproštěn výkonu služby s tím, že stěžovatelce bylo dne 2. 1. 2001 sděleno obvinění pro podezření ze spáchání trestných činů. Proto byla zproštěna výkonu služby, po dobu zproštění jí příslušelo 60% služebního příjmu, přičemž službu fakticky nevykonávala. Zproštění výkonu služby bylo ukončeno dne 11. 2. 2004 z důvodu nabytí právní moci rozsudků trestních soudů, jimiž byla zproštěna obžaloby. Stěžovatelce náležel doplatek ve výši rozdílu, o který byl její služební příjem krácen. Podle § 16 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., je plat splatný vždy po vykonání práce. Stěžovatelka však v rozhodném období službu nevykonávala. Doplatek služebního příjmu nelze posuzovat tak, že by jeho jednotlivé části byly splatné vždy ke dni splatnosti služebního příjmu. Dodal dále, že vztah zákona o služebním poměru k zákoníku práce není postaven na principu subsidiarity, nýbrž na principu přímé působnosti a delegace, což je zřejmé z § 155 zákona o služebním poměru. Policie ČR nebyla ve vztahu ke stěžovatelce v prodlení. Závěrem vyjádřil nesouhlas s názorem stěžovatelky, že rozhodnutí, kterým byla zproštěna výkonu služby je v souvislosti se zprošťujícím výrokem soudu nezákonné. Stěžovatelka byla důvodně podezřelá ze spáchání trestného činu, a proto bylo rozhodnutí o zproštění výkonu služby vydáno v souladu se zákonem. Ředitel žalované proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka namítá důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je

aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatelka tento důvod kasační stížnosti spatřuje ve skutečnosti, podle níž rozhodnutí o zproštění výkonu služby je vlivem pozdějších pravomocných zprošťujících rozhodnutí trestních soudů nezákonné. Proto měla nárok na výplatu nekráceného služebního příjmu v jednotlivých měsících, i když byla zproštěna výkonu služby. Pokud tomu tak nebylo, má proto nárok na výplatu úroků z prodlení.

Nejvyšší správní soud neshledal tuto stížnostní námitku důvodnou. Stěžovatelka v kasační stížnosti volí obdobné námitky, které uplatnila jak v žalobě, tak i v odvolání proti rozhodnutí ředitele oblastního ředitelství ze dne 22. 3. 2005, č.j. SCPP-397/OV-2005. Jak příslušní služební funkcionáři, tak i soud prvního stupně se s nimi náležitě vypořádal. Nejvyšší správní soud pokládá právní závěry učiněné soudem prvního stupně za správné a výstižné, přičemž se při nich soud rovněž vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatelky.

S ohledem na zahájení trestního stíhání stěžovatelky, ke kterému došlo dne 2. 1. 2001, kdy jí bylo sděleno obvinění, ředitel Policie České republiky Správy Severomoravského kraje rozhodnutím ve věcech služebního poměru č. 3, ze dne 3. 1. 2001, podle § 27 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, zprostil stěžovatelku dnem 4. 1. 2001 výkonu služby, a to do pravomocného skončení trestního řízení. Rozhodnutí o zproštění výkonu služby bylo následně potvrzeno rozhodnutím policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 20. 3. 2001, č. 393. Stěžovatelce byl po celou dobu zproštění výkonu služby vyplácen služební příjem ve výši 60%. Její argumentace § 16 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., podle něhož je plat, tj. v nekráceném rozsahu, splatný vždy po vykonání práce, podle Nejvyššího správního soudu není správná, neboť stěžovatelka po celou dobu zproštění výkonu služby službu fakticky nevykonávala a služební příjem jí v plném rozsahu *ex lege* nenáležel. Místo toho jí ze zákona příslušela pouze část služebního příjmu, v jejím případě 60%. Pouze tato část byla splatná a vždy v příslušných termínech byla stěžovatelce vyplácena.

Nejvyšší správní soud v daném ohledu odkazuje na závěry učiněné v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 1994, č. j. 6 A 58/94 - 16, podle kterého *právní úprava služebního policisty vychází ze zvláštní povahy „zaměstnavatele jako primárního nositele veřejné moci, potřeby pevného začlenění policisty do organismu této veřejné moci a účasti na jejím výkonu, ba dokonce – při výkonu státní správy – i z potřeby vůle státu. Nejde tu o modifikaci soukromoprávního pracovního poměru, ale o specifický státně zaměstnanecký poměr veřejného práva ...“*. Proto právní úprava daná zákonem o služebním poměru umožňuje policistu zprostit výkonu služby a vyplácet mu zkrácený služební příjem, jsou-li dány důvody podle § 27 odst. 1 zákona o služebním poměru. Rovněž i proto mezi zákonem o služebním poměru a zákoníkem práce neplatí vztah subsidiární aplikace zákoníku práce, nýbrž podle § 155 zákona o služebním poměru je volena cesta delegace, kdy se uplatní jen ta ustanovení zákoníku práce, na která zákon o služebním poměru sám odkáže.

To, že nebyl aplikován § 256 zákoníku práce je dáno tím, že se „zaměstnavatel“, resp. Policie České republiky, vůči stěžovatelce nedostal do prodlení. Podstatou prodlení je protiprávní stav, kdy povinný subjekt svůj závazek nesplní řádně a včas, přičemž postačí jen jedna z obou možností. Tím dochází k prodlení, se kterým je spojen nepříznivý odpovědnostní následek v podobě povinnosti uhradit úroky z prodlení. V posuzovaném případě však k žádnému prodlení nedošlo, neboť nedošlo ani k protiprávnímu jednání, jež je jeho základem. Po dobu zproštění výkonu služby se služební příjem v plném rozsahu nevyplácí a služba se nekoná. Po zrušení zproštění výkonu služby se dorovnává jen ta jeho

část, která nebyla podle zákona o služebním poměru vyplácena. Nebyl-li „zaměstnavatel“ v prodlení, nemohly ani nastat jeho důsledky v podobě odpovědnosti za prodlení a povinnosti platit úroky z prodlení.

Nejvyšší správní soud k tomuto závěru vedla skutečnost, že příslušný služební funkcionář využil svého oprávnění dané mu § 27 odst. 1 zákona o služebním poměru a rozhodl se stěžovatelku zprostit výkonu služby. Je třeba zdůraznit, že důvodem ke zproštění výkonu služby je mj. ta okolnost, že policista je důvodně podezřelý, že se dopustil trestného činu. Nastane-li tato skutečnost předvídaná § 27 odst. 1 zákona o služebním poměru, není sám o sobě rozhodující výsledek vedeného trestního řízení. Policista může být zproštěn výkonu služby, bez ohledu na to, jak trestní řízení dopadne. I to je důsledek výše zmíněných specifik služebního poměru. Ukončení zproštění výkonu služby nastane vlivem pravomocného skončení trestního řízení. Nikoli však samo o sobě, nýbrž až na základě rozhodnutí služebního funkcionáře o zrušení zproštění výkonu služby. To se v případě stěžovatelky uskutečnilo rozhodnutím ředitele oblastního ředitelství Policie ČR ze dne 11. 2. 2004, č. 200/2004, neboť k pravomocnému skončení trestného stíhání došlo ke dni 3. 2. 2004. Dalším rozhodnutím téhož ze dne 16. 2. 2004, č. 201, bylo stanoveno, že se stěžovatelce doplatí rozdíl, o který byl její služební příjem po dobu jejího zproštění krácen, což činilo doplatek ve výši 40% služebního příjmu od 4. 1. 2001 do 11. 2. 2001. Stěžovatelce proto podle § 27 odst. 4 zákona o služebním poměru náležel rozdíl, o který byl její příjem zkrácen. Zákon o služebním poměru nehovoří o dalším příslušenství, jako např. úrocích z prodlení. Jde o logický důsledek toho, že po dobu zproštění výkonu služby, kdy se služba nekoná, policistovi nepřísluší, a to ze zákona, plný, nýbrž příslušně zkrácený služební příjem. Jedná se o náhradu příjmu za období, kdy policista službu nekoná. Policista po dobu zproštění výkonu služby nemá nárok na plný, nekrácený služební příjem. Jak správně v této příležitosti uvedl soud prvního stupně, snížená část služebního příjmu byla stěžovatelce vyplácena v pravidelných výplatních termínech stanovených podle § 16 odst. 1 a 2 zákona č. 143/1992 Sb. a nařízení Ministerstva vnitra č. 8/2001. Nejvyšší správní soud dodává, že doplatek služebního příjmu, který byl po dobu zproštění výkonu služby krácen, se podle § 27 odst. 4 policistovi doplatí, nejde-li o stanovené výjimky. Doplatek služebního příjmu však nelze posuzovat tak, že by jeho jednotlivé části byly splatné vždy ke dni splatnosti jednotlivých služebních příjmů. Doplatek totiž policistovi náleží až po ukončení zproštění výkonu služby. Teprve tehdy vzniká povinnost doplatek vyplatit, což se v případě stěžovatelky stalo dne 15. 3. 2004, kdy nastala, s ohledem na § 16 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb. a nařízení Ministerstva vnitra č. 8/2001, splatnost doplatku, na který vznikl nárok v měsíci únoru 2004.

Stěžovatelka podle Nejvyššího správního soudu též nedůvodně namítá nezákonnost rozhodnutí o zproštění výkonu služby, a to vlivem pravomocného rozhodnutí trestních soudů, kterými byla zproštěna obžaloby. Rozhodnutí o zproštění výkonu služby však bylo zákonné, neboť byly splněny předpoklady k tomu, aby o něm mohl služební funkcionář rozhodnout. Pozdější zproštění obžaloby nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí o zproštění výkonu služby. Nejvyšší správní soud nesdílí přesvědčení stěžovatelky, že tím, že jí nepřísluší úroky z prodlení dochází k zásahu do jejích ústavně zaručených majetkových práv, ani to, že je popíráno její právo obrany proti nezákonnému rozhodnutí soudu, ač když se jedná o námitku, kterou podle § 109 odst. 4 stěžovatelka uplatnila až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, a ke které soud nepřihlíží. Stěžovatelka neměla nárok na úroky z prodlení, proto neměla nárok ani na jejich výplatu, a to s ohledem na závěry učiněné výše. Nedochozí proto nijak k zásahu stěžovatelčiných ústavně zaručených majetkových práv. Stěžovatelka přitom blíže nedoložila a ani nekonkretizovala, v čem je popíráno její právo obrany proti nezákonnému rozhodnutí státu.

Nejvyšší správní soud v dané věci shrnuje, že stěžovatelka byla po dobu vedení trestního řízení zákonným způsobem zproštěna výkonu služby. Nepříslušel jí proto plný služební příjem, nýbrž jeho procentní část. Doplatek, o který byl její služební příjem po dobu zproštění jí byl doplacen v nejbližším výplatním termínu po skončení jejího zproštění. Na úrok z prodlení jí proto nevznikl nárok.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobkyně žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

